

The image features a white rectangular area centered on a solid red background. Within the white area, there are several pink flowers and petals. Some flowers are at the top left, showing green stems and centers. Below them, a series of pink petals are arranged in a vertical line on the left side. At the bottom, there are more pink petals, some of which are blurred, suggesting motion or a shallow depth of field. The title 'Sovituksen Veri' is written in a bold, black, sans-serif font, centered within the white area.

Sovituksen Veri

Sovituksen Veri

”Meillä on puolustaja Isän tykönä. Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja Hän on meidän syntiemme sovitust, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman.”—1 Joh. 2:1,2

RAAMATTU OPETTAA meille seivästi, että Jumalan pelastussuunnitelma ihmiskunnan hyväksi perustuu Jeesuksen Kristuksen sovitustuhriin. Raamatun perusoppi on, ettei yksikään voi pelastua synnistä ja kuolemasta ilman uskoa Jeesukseen maailman lunastajana ja pelastajana. Tämä suuri totuus esitetään meille useasta en näkökulmasta, jotta selvemmin ymmärtäisimme sen merkityksen meille ja koko maailmalle. Mainitsemme tässä muutamia Raamatun viittauksia, jotka koskevat tätä tärkeää opetusta.

Jeesus sanoi, ”se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.” Sitten hän lisää, ”ellette syö ihmisen pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne.”—Joh. 6:51,53

”Yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisen välillä, ihminen Jeesus Kristus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava oikeina aikoinaan..” —1 Tim. 2:5,6

”Jeesuksen Kristuksen, Hänen (Jumalan) poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”—1 Joh. 1:7

”Synnin palikka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa.”—Room. 6:23

”Niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.”—1 Kor. 15:22

Kaikki itsensä kristityiksi tunnustavat käyttävät näitä ilmaisia sekä usetta muita Raamatun lauseita, jotka koskevat Jeesuksen sovitustyötä, hyvinkin vapaasti yrittämättä selittää niiden todellista merkitystä. Esimerkiksi sanaa ”veri” käytetään toistuvasti antamaan painokkuutta Jeesuksen sovitustyöhön, vaikkakin on mahdollisesti vain muutamia, jotka heiltä kysyttäessä pystyisivät antamaan selvän selityksen siihen, mitä he tarkoittavat puhuessaan esim. Verellä puhdistamisesta.

Lunastus-mistä ja mihin?

Erittän tärkeää sovituksen ymmärtämiselle kokonaisuudessaan on, että ymmärtää, mitä Raamattu tarkoittaa sanoillaan, ”synnin palkka on kuolema.” (Room. 6:23) Jeesuksen suorittama sovitus toi ihmisille vapautuksen rangaistuksesta, joka synnin tähden langetettiin ihmisluvun ylle. Ellemme kunnolla ymmärrä tämän rangaistuksen luonnetta, on meidän mahdotonta täysin ymmärtää Raamatun oppia sovituksesta.

Esimerkiksi Paavali kirjoittaa, että Jeesus antoi itsensä ”lunnaiksi kaikkien edestä.” Ajatus tässä on se, että Jeesus tuli meidän sijaiseksemme, ”vikauhriksi,” kuolemassa. Kreikankielinen sana, joka on käännetty sanaksi ”lunnaat,” tarkoittaa kirjaimellisesti ”vastaava hinta.” Jos siis synnin rangaistus olisi ollut ikuinen kidutus helvetin tullessa, tarkoittaisi se sitä, että Jeesuksen pitäisi kärsiä iankaikkista kidutusta maksaakseen synnin rangaistuksen taikka ollakseen syntisten sijainen

Mutta Jumalan langettama rangaistus synnistä on kuolema, eikä kidutus. Monet valitettavasti selittävät sanan ”kuolema” eroksi Jumalasta ja vangitsemiseksi tuliseen helvetiin. Tällaiseen johtopäätökseen ei kuitenkaan ole Raamatullisia todisteita. Raamatussa kuolema tarkoittaa juuri samaa kuin sanakirjassakin; se on, ettei omista elämää. Salomo kirjoittaa, ”elävät tietävät, että heidän on kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan heidän muistonsa on unhoitettu.” (Saam. 9:5)

Puluessaan ihmisestä, joka kuolee, Daavid kirjoittaa. "Kun hänen henkensä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen, sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin."—Ps. 146:4

Kun synnin rangaistus ensimmäisen kerran mainitaan Raamatussa, julistetaan se kuolemaksi. Jumala sanoi Aadamille, "Sinä päivänä, jona siitä, syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman." (1 Moos. 2:17) Kun meidän esivanhempamme olivat ottaneet osaa synnin hedelmään, Jumala sanoi heille, "maasta sinä olet ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman." (1 Moos. 3:19) Ja tämä oli rangaistuksen täysi mitta—palaaminen maan tomuun. Enempää ei heille sanottu syntinsä seurauksista lukuunottamatta Jumalan ylimalkaista ilmoitusta heidän kohtaamistaan murheista ja onnettomuuksista ennen heidän kuolemaansa. Aadamin rangaistuksen lopullinen täytyminen mainitaan 1 Moos. 5:5 :ssä, josta luemme, "niin oli Aadamin koko elin ikä 931 vuotta; sitten hän koli."

Saarnaaja 127 on erheellisesti käsitetty tarkoittavan, että ihminen omistaa kuolemattoman hengen, joka ei siis voi kuolla ja joka ruumiin kuollessa palaa Jumalan tykö. Me lainaamme, "Tomu palajaa maahan, niinkuin on ollutkin ja henki palajaa Jumalalle, joka on sen antanutkin." Avain tekstin oikealle ymmärtämiselle on sana "palata." "Tomu," josta ruumis on muodostettu sekä "henki" palaavat. Tämä tarkoittaa, että molemmat palaavat omaan alkuperäiseen tilaansa.

Edellämainitussa tekstissä sana "henki" on käännös hebreankielisestä sanasta ("ruah"), joka muualla Vanhassa Testamentissa käännetään myös sanalla "henkäys." Tätä sanaa käytetään luonnehdittaessa Jumalan antamaa elämän voimaa, elämän henkäystä. Saamassaan Apt. 17:28 :ssa Paavali sanoo, "Hänessä me elämme, liikumme ja olemme."

Kuolemassa ruumis palaa tomuun; tämän pitäisi olla kaikille selvä asia. Lainoimme teksti osoittaa, että Jumalan antama elämänvoima, henki tai henkäys, myös "palaa takaisin." Se tuli Jumalalta, kaiken Elämämantajalta, ja siksi se myös palaa hänelle takaisin, niinkuin on selvästi kerrottukin.

Hyvin monet puhuvat ihmisen luontaisesta kuolemattomuudesta aivan niinkuin se olisi selvästi esitetty näkökulma Jumalan sanassa, mutta jotkut yllättyvät huomattaessaan, ettei Raamatusta löydy ainoatakaan viittausta ihmisen kuolemattomuuteen. Sanontaa ”kuolematon sielu,” tai muuta vastaavaa, ei löydy Raamatusta. Kirjoitusten mukaan alunperin Jumala yksistään omisti kuolemattomuuden. Tämä siunaus annettiin Jeesukselle hänen ylösnousemuksessaan, ja on luvattu myös hänen seuraajilleen palkintona heidän uskollisuudestaan seuratessaan Jeesuksen itsensä uhreamisen jalanjäljissä. Paavali puhuu niistä, jotka ”hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta ja kunniaa ja katoamattomuutta (kuolemattomuutta).” Kukaan ei etsi sitä, minkä hän jo omistaa.— Room. 2:7; 1 Tim. 6:15,16

Kun käsittää, että Raamattu ilmoittaa synnin palkaksi kuoleman, selviää myös, että pelastus, jonka Jeesus Kristus sai aikaan lunastustyöllään, on mahdollisuus vapautua tästä tilasta. Lunastustyön lopullinen tulos kerrotaan kauniisti lim. 21:4 ”ssä, missä sanotaan, ”eikä kuolemaa ole enää oleva.”

Kaikki kuolevat Aadamissa

Luonnollisesti tulee mieleen kysymys, kuinka yhdelle ihmiselle, Jeesukselle, oli mahdollista lunastaa koko ihmissuku. Raamattu sanoo, ”Hän maistoi kuolemaa kaikkien edestä” ja selittää kuinka tämä on mahdollista. Apostoli Paavali kirjoittaa, ”niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläiksi Kristuksessa.” (1 Kor. 15:22) Synnin rangaistus julistettiin alkujaan Aadamille ja on tullut meille vain perintönä, jolloin kaikki hänen jäikeläisensä syntyvät syntisinä ja näin saavat osansa rangaistuksesta—”kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska KAIKKI ovat syntyä tehneet.”—Room. 5:12

Jumala piti Aadamia suvun ”päänä” vastuunalaisena, koska hänet luotiin täydelliseksi, ”Jumalan kuvaksi.” Tästä johtuen olisi hän kyennyt tottelemaan Jumalan lakia, vaikka olikin ihminen. Sen

vuoksi Jeesus—täydellinen ihminen—hän, joka oli ”pyhä, viaton, tahraaton, syntisistä erotettu” oli täysin hinta isä Adamista.—Hebr. 7:26

Jeesus, samoin kuin Adam, kantoi tulevaa ihmissukua kupeissaan. Kun hän kuoli lunastaakseen Aadamin, hän tuotti lunastuksen koko Aadamin suvulle, joka vielä oli hänen kupeissaan, kun hän lankesi. Näiin me selvästi ja yksinkertaisesti näemme, kuinka Raamatun ilmoitus lunnasta sisältyy Jeesuksen sovitustyöhön.

Näin nähdään lunastus Jumalan oikeuden ilmauksena hänen pelastussuunnitelmassaan. Tämän periaatteen Jumala osoittaa Israelille antamassaan laissa, ”silma silmästä,” ”henki hengestä.” (2 Moos. 21:23,24) Jeesus ainoastaan pystyi maksamaan tämän vastaavan hinnan, sillä kaikki Aadamin lapset ovat syntisiä ja siksi myös epätäydellisiä (Room. 3:9,23). Profeetta Daavid kirjoittaa, ”kukaan ei voi veljeänsä lunastaa, eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa..”—Ps. 49:8

Lunastuksen välttämättömyys

Suuntana näyttää tänä päivänä olevan, että erottaudutaan tästä Raamatullisesta käsityksestä syntien sovittamisesta. Nykyalkainen inhimillinen viisaus on sitä mieltä,, ettei rakastava Jumala vaatisi verta synitiuhriksi. Väitetään, että tällainen ajatus kapinoi tämän ”aivojen aikakauden” valistunetta ajattelijoita vastaan. Kun hyljätään tämä raamatullinen filosofia syntien sovitukselta, on se itseasiassa Raamatun suurten perustotuuksien kieltämistä. Vastaavasti väitetään myöskin, että Raamatun luomiskertomus on ainoastaan vertauskuvallinen, jolloin ihminen ei ole Jumalan suora luomus eikä Jumalan kuva. Käsikädessä tämän kanssa on tietenkin ihmisen syntinlankeemuksen kieltäminen. Ihmisen väitetään kehittyvän koko ajan, eikä suinkaan menevän kehittyvän koko ajan, eikä suinkaan menevän alaspäin, jolloin hän ei tarvitse sovitusta, vaan ainoastaan suurempaa vapautta kohottautua yli tämänhetkisten rajojen. Kaikki tämä imartelelee ihmisen itsetuntoa, mutta selvästi

kieltää käytännöllisesti katsoen koko Jumalan sanan, Jeesuksen opetukset mukaanluettuna.

Mutta kun me sovitamme ajatuksemme Jumalan sanassa esitettyyn näkökantaan, ei ole vaikeaa ymmärtää, miksi Jumala vaatii lunastusta Adamista ja hänen suvustaan, ennenkuin he voivat vapautua synnin rangaistuksesta. Luodessaan Aadamin täydelliseksi ja näin kykeneväksi tottelemaan hänen lakiaan Jumalalla oli oikeus vaatia tottelevaisuutta. Tämän me kaikki varmaan myönnämme. Mutta Jumalalla oli myös oikeus päättää sen rangaistuksen luonne, joka tulisi langettaa tottelemattoman ylle. Adam nautti elämää ainoastaan Jumalan suosioista. Luojalla ei ollut mitään velvollisuutta luoda ihmistä ja antaa hänelle elämää. Sen vuoksi hänellä ei ole velvollisuutta pitää häntä myöskään elossa. Hänen aikomuksensa tehdä siten kuin annetaan ymmärtää hänen käskyssään lisääntyä ja täyttää maa oli lisäosoitus hänen armostaan. Ja Jumalan vaatimus oli, että saadakseen nauttia tämän suosion jatkumista ihmisen tulee noudattaa jumalallista lakia, mikä on yksinkertainen osoitus jumalallisesta oikeudesta.

Mahdollisesti herää kysymys, eikö Jumala olisi voinut julistaa suurta rakkauttaan ihmistä kohtaan vapauttamalla hänet kuolemasta ilman lunastusta. Hän ei voinut tehdä näin ilman, että olisi toiminut vastoin omia periaatteitaan, ja mikää Jumala olisi niin tehnyt, ei meillä olisi minkäänlaista luottamusta hänen lupauksiinsa. Jos synnintekijälle annettaisiin synnit anteeksi ilman oikeudenmukaista rangaistusta, kuinka hän voisi olla varma siitä, ettei Jumala jälleen muuttaisi mieltään?

Millä tavoin Jeesuksen sovitustyö sitten vakuuttaa meitä Jumalan muuttumattomuudesta? Eikö Jumala itse tehnyt tämän järjestelyn? Eikö se ole ilmaus Jumalan rakkaudesta? Jos tämä on totta, eikö Jumala olisi voinut osoittaa rakkauttaan syntistä ja kuolevaa sukua kohtaan niin, ettei olisi tarvittu Jeesuksen kuolemaa? Millä tavoin tämä osoittaa Jumalan muuttumattomuuden tuomioittensa täytäntöön panossa?

”Jumala niin rakasti”

Eräs yksinkertaisimmista ja suorimmista vastauksista tähän kysymyksen löytyy John 3:16 :sta. Tämä tuttu teksti ilmoittaa meille, ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut,” että hän antoi ainosyntyisen Poiksana kuolemaan ihmiskunnan puolesta. Vaikka meidän onkin vaikeaa täydelleen ymmärtää Jumalan luonnetta, voimme tästä päätellä, että Hänen lahjaksi antama Poikansa oli hyvin kallisarvoinen ja että Hän oli halukas ottamaan vastaan tämän maksun jolloin Hän saattaisi olla oikeudellinen ja silti olla tuomarina nille, jotka tulevat Hänen luokseen Jeesuksen kautta, hänen lunastustyönsä turvin.—Room. 3:26

Me tiedämme, että Jeesuksen lunastustyöhön sisältyi paljon kärsimystä, minkä hän vapaaehtoisesti ja mielellään kesti. Mutta niin käsi myöskin hänen Taivaallinen Isänsä. Sovitustyö oli kallisarvoinen Hänelle, niinkuin se oli Hänen Pojalleenkin; Se oli molemminpuolinen osoitus jumalallisesta rakkaudesta.

Oli erittäin tärkeää, että jumalallinen oikeus tyydytettiin, ennenkuin ihminen voitiin vapauttaa kuolemasta, ja niin jumalallinen rakkaus tuotti lunastusmaksun. Näin Jumalan muuttumattomuus pysyi loukkaamattomana ja kuitenkin valmistettiin tie syntisen vapauttamiseksi kuolemanrangaistuksesta.

Jeesus-täydellinen ihminen

Raamattu sanoo Jeesuksesta, ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme.” (Joh. 1:14) Liharuumis valmistettiin hänelle kuoleman kärsimyksiä varten (Hebr. 2:9; 10:5). Yksi hänelle annetuista nimistä oli ”ihminen Jeesus Kristus” (1 Tim. 2:3-5). Mutta Jeesus ei ollut epätäydellinen, kuoleva ihmissuvun jäsen. Hän oli ”pyhä, viaton, tahraton, syntisistä eroitettu”—Hebr. 7:26

Jeesus oli olemassa jo ennen ihmiseksi tuloaan. Johanneksen evankeliumin ensimmäisessä luvussa hänet mainitaan ”Logoksena”

(logos = sana, "puhetorvi"). Alkuperäisen kreikankielisen tekstin mukaan Logos oli "eräs" jumala, eli voimallinen olento, joka alussa oli Jumalan, se on Jehovan, Luojan, tykönä. Hän, oli Jumalan luomakunnan aiku.—lim. 3:14

Kun Logos oli luotu, hän oli Jumalan luomistyön toimeenpanija, "kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mitä syntynyt on" (Joh. 1:3). Tämä suhde Isän ja Pojan välillä paljastuu luomiskertomuksessa pronomiinilla "me" lauseesaa, "tehkäämme ihminen kuvamme kaltaiseksi" (1 Moos. 1:26). Tätä voimallista ja kunnioitettavaa Logosta tarkoittaen Paavali kirjoittaa Fil. 2:6-8 :ssa, "Hän ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodo, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen, Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan."

Paavali sanoo, että hänet havaittin ihmisen kaltaiseksi. Tämä antaa ymmärtää, että hän oli joksikin aikaa "kadonnut" taivaan joukoilta, joiden keskuudessa hän oli oleskellut Logoksena. Heille hän oli "kadonneena" Marian ilmestyksestä syntymäänsä saakka. Hänen siirtonsa tällä tavoin maan päälle oli ihme.

Ihmeiden tunnustaminen Jumalan lunastussunnitelmassa on ehdottoman olennaista todellisessa uskossa. Ensimmäisen ihmisen luominen oli ihme. Elämä itsessään on ihme. Jeesuksen ylösnouseminen kuolleista, joka on, niinkuin tulemme huomaamaan, erittäin tärkeä osa lunastussuunitelmassa, oli kaikista ihmeistä suurin.

Niin, Logos sirrettiin ihmeen kautta maahan ja tuli (syntyi) ihmiseksi (Matt. 1:18; Luuk. 1:35,37; Joh. 1:1,14)—täydelliseksi ihmiseksi—jotta hän voisi antaa lihansa, ihmisyytensä maailman elämän puolesta. Jeesuksella ei ollut isänään syntisen ja langenneen suvun jäsentä, joten hän ei ollut osallinen syntiin eikä epätäydellisyyteen. Mutta aikäämme kuitenkin tehkö väärrä johtopäätöstä; Lapsi, joka syntyi Beethlehemissä, ei ollut Jumala ihmislihassa. Hän oli Jumalan

poika, joka ”tehtiin” lihaksi. Kasvettuaan miehuusikänsä hän rukoili Taivaallista Isää, eikä suinkaan itseään.

On totta, että Jeesus sanoi, ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt myös Isän.” (Joh. 14:9) Näin siksi, että hän oli ”Jumalan kuva,” samoin kuin Aadam, kun hänet luotiin. (2 Moos. 1:27) Mutta Jeesus sanoi myös, ”Isä on minua suurempi” (Joh. 14:28). Ne, jotka Jeesuksen näkivät, saivat todistaa suurenmoisen ilmauksen Jumalan ihanasta luonteesta, mutta he eivät nähneet Jumalaa henkilökohtaisesti, sillä joka hänet näkee, se kuolee.—2 Moos. 33:20

”Kuoleman kärsimysten tähden”

Psalmissa 8:5 sanotaan, ”Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmisiapsi, että pidät hänestä huolen.” Raamattu ilmoittaa Jeesuksen olevan se, jonka avulla Jumala takkautena ilmaisuna pelasti ihmissuvun, joka alkuaan luotiin ”vähää vähemmäksi enkeleitä” ja jolle annettiin valta maan ylitse. (jakeet 5-9) Uudessa testamentissa apostoli Paavali viittaa tähän profetiaan ja lisää sitten, ”mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen valtansa alle asetetuksi, mutta hänet, joka vähäksi aikaa oli tehty enkeleitä halvemmaksi, Jeesuksen, me näemme hänen kuolemansa kärsimysten tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan kuolemaa.”—Hebr. 2:6-9

Tässä on tuotu huomioon kaksi tärkeää ajatusta. Ensiksikin se, että Jumala suunnitteli Jeesuksen lunastustyön, jotta olisi mahdollista palauttaa ihminen menetettyyn kotiinsa sekä maan herruus. Toinen suuri totuus on, että saadakseen suoritettua loppuun tämän maanpäällisen vieralunsa jumalallisen tarkoituksen oli välttämätöntä, että Jeesus ”maistoi kuolemaa keikkien edestä.”

Kun synnin rangaistus, joka langetettiin Aadamin ylle (ja hänen kauttaan hänen sukunsa ylle), oli kuolema, niinmuodoin täytyi Jeesuksenkin kuolla voidakseen tehdä tyhjäksi tämän rangaistuksen. Hän ei voinut lunastaa ihmistä näyttämällä meille esimerkillistä

elämää eikä myöskään osoittamalla, kuinka kuolla hyvän asian puolesta Jeesuksen uskollisen viran todellinen arvo oli siinä tosiasiaassa, että ”hän antoi sielunsa vikauhriksi ja hänet luettiin pahantekijöiden joukkoon; Hän kantoi monien synnit.”—Jes. 53:12

Seuraavassa mainitsemme Raamatun viittauksia, jotka koskevat Jeesuksen sovitustyön perustaa. ”Hänet temmattiin pois elävien manasta.” Hänet vietiin ”niinkuin karitsa teuraalle viedään.” ”Sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi.” (Jes 53:7,8,10,12) ”Hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan.” Jeesuksen ”sielu” oli koko hänen elävä olemuksensa. (1 Moos. 2:7)

Psalmissa 16:10 näemme profeettallisen ilmoituksen Jeesuksen toivosta saada ylösnousemus kuolleista, ”Sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan, etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa (turmelusta).” Sana ”tuonela” on tässä käännetty hebreankielisestä sanasta ”sheol,” joka on ainoa vanhan testamentin sana, joka on käännetty tuonelaksi. Sen merkitys viittaa kuoleman tilaan tai olosuhteisiin. ”Eli ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa (sheol), jonne olet menevä.”—Saam. 9:10

Kun synnin palkka on kuolema, menevät kaikki tähän kuolemantilaan, ”sheoliin.” raamatun tuonelaan. Tämän vuoksi oli tärkeää, että Jeesus meni ”sheoliin,” samaan kuolemantilaan tullakseen syntisen sijaan. Ei ainoastaan hänen ruumiinsa kuollut, vaan myös koko hänen olemuksensa, hänen sielunsa, kuoli—”Hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan.”—Jes 53:12

Tuomitessaan ihmisen kuolemaan otti Jumala häneltä suosionsa pois. Ottaakseen täydelleen syntisen sijan täytyi Jeesuksen kokea tämä sama Isänsä suosion ja rakkauden menetys, minkä hän sai myös kokea. Ristillä hän huusi, ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Matt. 27:47) Kun hänen Isänsä oli hyljännyt Jeesuksen, hän pian kuoli.

Ylösnousemus välttämätön

Täydellisenä ihmisenä, vapaana Aadamin lasten yllä lepäävästä kirouksesta, kuolemantuomiosta, Jeesuksella oli oikeus jatkaa elämäänsä ihmisenä. Hän kuoli, koska hän vappaaehtoisesti antoi elämänsä uhriksi koraukseksi Aadamin menetetystä elämästä. Hän antoi lihansa, ihmisyytensä, maailman elämän puolesta, eikä sen tähden voi enää koskaan nauttia elämästä ihmisenä. Mutta Jumala oli luvannut herättää oman poikansa kuolleista ja valtuuttaa hänet suorittamaan loppuun jumalallisen suunnitelmansa ihmisen lunastamiseksi ja ennalleenasettamiseksi. Paavali kirjoittaa, ”hänelle (Jeesukselle) tarjona olle van ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle.” (Hebr. 12:2) Ihminen Jeesus kuoli lunataakseen maailman, ja koroitettiin jumalalliseen luontoon ollakseen Ennalleenasettaja ja Kuningas nille, jotka hän lunasti.

Vanhan testamentin tabemaakkeli-jumalanpalveluksissa, jotka Jumala pani toimeen Mooseksen kautta, meille annetaan kaunis esimerkki Jeesuksen ylösnousemuksen tärkeästä yhteydestä sovitussuunnitelman kanssa. Esikuvallisena sovituspäivänä uhrattin härkä. Tämä viittaa suoraan Jeesuksen uhriin. Ylimmäinen pappi pani kätensä härän pään päälle osoitukseksi siitä, että se edusti häntä itseään ja oli uhrattava hänen puolestaan. Sitten hän surmasi härän ja kantoi sen veren tabemaakkelin kaikkein pyhimpään ja pirskontti verta armoistuimelle. Ellei hän olisi uskollisesti suorittanut jokaista tämän toimituksen yksityiskohtaa, niinkuin Jumala oli määrännyt, olisi hän kuollut tullessaan veren kanssa tabemaakkelin toisen esiripun alitse kaikkein pyhimpään.

Tämä kaikki oli tietenkin vain esikuva (Hebr. 10:1-21; vrt. 3 Moos. 16 luku). Toinen esirippu esikuvasi uhrikuoleman loppuunsaattamista, mikä oli välttämätöntä, jotta Jeesus pystyi menemään vastakuvalliseen kaikkein pyhimpään, itse taivaaseen Jumalan kasvojen eteen. Ylimmän papin kuiku tämän esiripun alitse ja hengissäpysyminen sen toisella puolen esikuvasi Jeesuksen ylösnousemusta. Ellei ylimmäinen pappi olisi ollut uskollinen, hän ei olisi voinut saattaa loppuun tätä esikuvaa uhrikuolemasta eikä sitä seuraavaa ylösnousemusta.

Näin meille opetetaan, että Jeesuksen ylösnouseminen oli rippuvainen hänen uskollisuudestaan antaessaan "lihansa" maailman elämän puolesta. Mikäli Jumala herättäisi hänet kuolleista, osoittaisi se, että hänen uhrinsa oli hyväksytty ja hän saattaisi "pirskottaa" vastakuvallisen armoistuimen verellään. Tämän vuoksi apostoli Paavali sanoi, että Jeesuksen ylösnouseminen oli vakuutena kaikille ihmisille siitä, että hän oli saanut aikaan hyväksyttävän syntien sovituksen ja näin valmistanut pakotien kuolemasta koko ihmiskunnalle.—Apt. 17:31

Paavali selvittää tätä näkökantaa enemmän helluntaisaamassaan. Hän vahvistaa Jeesuksen ylösnousemuksesta sen tosiastian, ettei hänen sieluansa jätetty tuonelaan (Ps. 16:10). Sitten hän selittää, että ylösnoussut Jeesus on palannut takaisin taivaalisiin esikartanoihin ja on nyt asetettu Jamalan "oikealle puolelle." Paavali puhuu myös Jeesuksen paluusta taivaaseen ylösnousemuksen jäikeen sanoen, "Kristus ei mennyt käsintehyyn kaikkeinpyhimpään (joka oli Mooseksen majassa), joka vain on sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme." (Hebr. 9:24) Ajatus on tässä hyvinkin selvä. Juuri kuten Israelin ylimmäinen pappi astui tabermaakkelin kaikkein pyhimpään ja pirskotti uhrieläimensä verta armoistuimelle, samoin Jeesus ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi Jumalan eteen meidän puolestamme. Vertauskuvallisesti puhuen hän pirskotti "verensa" vastakuvalliselle armoistuimelle kansansa, hänen jalanjäljissään seuraavien puolesta. Tekstissä, joka johtaa tätä keskustelua, apostoli Paavali kirjoittaa, että Jeesus on nyt meidän "puolustajamme" Isän edessä sentähden, että hän on meidän syntiemme sovitus, sovitusuhri. Hänen uhratun ihmisyytensä ansio hyvittää meidän puuttemme vanhurskaudessa; Hänen verensä peittää meidän syntimme.

On ilmeistä, että lunastajan vereen viitataan symbolisesti. Jeesus ei kantanut mukanaan kirjaimellista verta taivaaseen. Vanhassa testamentissa sanotaan, "lihan sielu on veressä, ja minä olen sen teille antanut alttarille, että se tuottaisi teille sovituksen; Sillä verti

tuottaa sovituksen, koska sielu on siinä.” Kaiken lihan sielu on sen veri.” (3 Moos 17:11,14) Topisin sanoen, kirjoitukset vittaavat Jeesuksen veren edustavan hänen uhratun elämänsä, sielunsa, arvoa ja ansiota. Tämä on perusta meidän sovittamisells Jumalan kanssa. Sen tähden meidän sanotaan ”puhdistunseen” hänen vuodatetun verensä, hänen uhratun elämänsä, vanhurskauden kautta.

Jeesuksen ristinnaulitsemista edeltävänä iltana, kun Jeesus ja hänen opetuslapsensa kokoontuivat pääsiäisaterialle ”ylähuoneeseen,” hän vertasi tätä esikuvallista tapaa omaan ruumiiseensa ja vereensä. Silloin hän asetti kuolemansa muistoaterian, joka vaati happamattoman leivän syönnin ja ”maljan” juonnin. Hän selitti leivän esittävään hänen murrettua ruumistaan ja maljan hänen vuodatettua vertansa (Luuk. 22:1-20). Osanotto nähin vertauskuviin osoittaa, että olemme ottaneet vastaan Jumalan armon, joka on tullut meille Kristuksen suorittaman lunastuksen kautta. Sittä lähtien ovat Jeesuksen seuraajat ottaneet osaa näihin esikuviiin sopivassa tilaisuudessa kerran vuodessa, ja joka kerta se on selvä muistutus heille Jeesuksen sijaissovitus työstä heidän puolestaan, jota ilman heillä ei olisi toivoa lankaikkisesta elämästä.

Toivo elämästä

Todellakin, se elämä, jota kristityt nyt nauttivat Kristuksen sovituksen ansiosta, perustuu uskoon—elämän toivoon. Paavali kirjoittaa, että kärsivällisesti jatkuvan hyväntekemisen kautta me etsimme kirkkautta, kunniaa ja katoamattomuutta (kuolemattomuutta), iankaikkista elämää.—Room. 2:7

Emme ole enää Jumalasta vieraantunetta syntiemme tähden, sillä meidät on verhottu ”vanhurskauden viittaan,” mutta ei kuitenkaan omaan, vaan juun Kristuksen vanhurskauteen, jota kuvataan hänen verellään (Jes. 61:10). Paavali kuvaa tätä lopputulosta ”vanhurskauttamisena”—”koska me siis olemme uskosta vanhurskasiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” Sitten hän lisää, ”jonka

kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa nyt olemme ja kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo.”—Room. 5:1,2,9

Juuri veren vanhurskauttavan voiman kautta meillä on pääsy ”tähän armoon.” Vättaamme tässä erääseen piirteeseen Jumalan suunnitelmassa, jonka suurin osa tunnustavista kristityistä on jättänyt epähuomioon. Paavali viittaa siihen sanomalla, että ne, jotka ovat astuneet tähän armoon, ilositsevat Jumalan kirkkauden toivossa. Toisessa kohdassa hän kuvaa tätä suurta Jumalan suosiota—”Kristus teissä. kirkkauden toivo.”—Kol. 1:27

Rätkoessään Jumalan lain Aadam menetti ihmiselämän täällä maapallolla. Jeesus uhrasi täydellisen ihmisyytensä lunastaakseen Aadamin ja hänen lapsensa. Tämän lahjan vastaanottaminen antaa mehodollisuuden nauttia iankaikkista elämää ihmisenä. Tämä ihmeellinen tilaisuus tullaan antamaan kaikille ihmiskunnan jäsenille, jotka täällä ovat eläneet, Kristuksen tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Mutta sitä ennen on sovituksen tiimolta suoritettava loppuun vielä jotain muuta.

Ne, jotka nyt uskon kautta hyväksyvät Jumalan Kristuksen kautta hankkiman elämän, ja vihkivät elämänsä Jumalan palvelemiseen, kutsutaan ottamaan osaa Jeesuksen uhrikuolemaan. Heille annetaan tilaisuus tulla osalliseksi ”yhtäläiseen kuolemaan.” (Room. 6:5) Paavali kirjoittaa, ”Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruuminne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; Tämä on teidän järjellinen Jumalanpalveluksenne.”—Room. 12:1

Esittäessämme itseämme Jumalalle täydellisesti vihkiytyeinä suostuen seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia uhritiellä Jumala hyväksyy uhrin meidän uskomme perusteella Kristuksen sovintoveren ansioon. Tämä on meidän uskosta vanhurskauttamisemme tarkoitus. Se tarkoittaa, että me uskon kautta otamme vastaan elämän Kristuksen kautta, jotta voimme tarjota sen hyväksyttäväksi uhriksi Jumalalle. Paavali kuvaa tätä

kasteena Kristuksen kuolemaan. Kastautuessamme hänen kuolemaansa tulemme jäseniksi Kristuksen vertauskuvalliseen ruumiiseen (Room. 6:3; Gal. 3:27). Paavali kuvaa tätä ”Kristuksessa olemiseksi,” ja hän vakuuttaa, ettei ole kadotus (kuoleman-) tuomiota nille, jotka nauttivat tätä suosiollista suhdetta.—Room. 8:1

Samoin kuin Jeesus ylösnousemuksessaan koroitettiin korkealle ylitse ihmisluonnon—kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen—tämä sama palkinto on luvattu nille, jotka ovat ”yhteenkasvaneet” hänen kanssaan kuolemassa. Lupaus on, että jos kuolemme hänen kanssaan, saamme myös elää hänen kanssaan, saamme hallita hänen kanssaan.—2 Tim. 2:11,12

Jumalan elämänsiunauksia koskevat lupaukset, jotka saavuttavat maailman sovituksen kautta, liittyvät siihen liitoon, jonka hän teki Aabrahamin kanssa. Sen mukaan Aabrahamin ”siemenen” kautta tulisivat kaikki maan sukukunnat siunahuiksi (1 Moos. 12:3; 22:18). Galatalaiskirjeen 3:16 :ssa Paavali selittää Jeesuksen olevan tämä Aabrahamin luvattu siemen, Jakeissa 27-29 hän selittää, että kaikki ne, jotka ovat Kristuksessa, Jumala laskee osalliseksi luvatusista siemenestä ja on näin se kanava, joka tulevaisuudessa siunaa maailman.

Seurakunta nyt, maalima myöhemmin

On selvää, että Kristuksen sovitustyö on kaiken kaikkiaan hyödyttänyt ainoastaan niitä muutamia, jotka uskon kautta ovat tulleet hänen seuraajikseen (Luuk. 12:32). Kuitenkaan heitä ei ole palautettu ihmistäydellisyyteen eikä heille ole annettu iankaikkista elämää maan päällä, mikä hankittin sovituksen kautta. Sen sijaan Jumala on laskenut heille tämä täydellisyyden ja näin tehnyt heille mahdolliseksi antaa elämänsä Jumalalle uhriksi tullakseen yhdessä haudatuiksi Kristuksen kuoleman kaltaisuuteen ja saadakseen osallisuuden yhtäläisestä ylösnousemuksesta.—Room. 6:3-5

Apostoli Johannes viittasi juuri näihin, kun hän kirjoitti, että Kristus on "meidän" syntiemme sovitus. Johannes vielä lisää, että hän on "myös koko maailman syntien sovitus." On suuri erehdys olettaa, että sovituksen hyöty koskee vain niitä, jotka tänä aikakautena hyväksyvät kutsun tulla seuraamaan Jeesuksen jalanjalkia uhraamalla elämänsä. Tämä järjestely hänen seuraajiensa puolesta on ainoastaan valmistusta täydellisemmälle julistukselle Jumalan armosta sovituksen kautta, sovituksen, jonka ansiosta tullaan koko ihmiskunnalle tarjoamaan elämä Kristuksen tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Tarjolla on se elämä ihmisenä maan päällä, jonka Aadam menetti synnin seurauksena.

Kaksi vihmontaa

Olemme jo edellä viitanneet Israelin esikuvallisen sovituspäivän uhrihärkään ja siihen kuinka härän ven pirskotettiin armoistulumelle, joka oli tabemaakkelin kaikkein phyimmässä. Tästä toimituksesta mainitaan, että tämä pirskotus suoritettiin pappisperheen puolesta (3 Moos. 16:11). Tämä vastaisi vastakuvassa Jeesuksen ilmestymistä taivaassa "meridän" puolestamme sekä Johanneksen vakuutusta siitä, että Jeesus tuli "meidän" syntiemme sovitukseksi.

Tänä esikuvallisena sovituspäivänä uhrattiin myöskin kauris. Sen veri vihmottiin armoistuumelle, kuten härän verikin. Tämä toimitus oli "kansan" puolesta (3 Moos. 16:15,33). Kauriin uhraaminen viittaa Jeesuksen seuraajain uhriin. Heidän uhrinsa on hyväksyttävä hänen verensä kautta, joten todellisuudessa kauriin veren pirsrottaminen armoistuumlle kuvaisi Jeesuksen veren toista "pirsrottamista," hänen ilmestymistään taivaassa kaikkien ihmisten puolesta, juuri kuten hän ilmestyi meridän puolestamme tämän nykyisen evankelikauden alussa.

Mutta näiden tarkoitus ja lopputulos on kuitenkin hyvin erilainen. Maailmaa ei ole kutsuttu uhraamaan elämäänsä Jumalan palveluksessa. Sille tullaan antamaan mahdollisuus ottaa vastaan sovituksen tarjoamat edut, ja oscitettuaan koko sydäimestä tulevan

halun totella Kristuksen vanhurskaan hallituksen lakeja, jotka vallitsevat silloin maan päällä, palautetaan heidät ihmistäydellisyyteen ja he saavat elää iankaikkisesti.

! Kor. 15:22,23 :ssa Paavali sanoo, ”niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa.” Siiten hän lisää, ”mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan.” Tässä tekstissä sana ”tulemus” on käännetty kreikankielisestä sanasta ”parousia,” joka sananmukaisesti tarkoittaa ”läsnäoloa.” Tämä on viittaus Kristuksen toiseen, 1000 vuota kestävään läsnäoloon mään päällä, hänen tuhatvuotiseen valtakuntaansa.

Imaisu ”esikoisena Kristus” sisältää sekä Jeesuksen että hänen seurakuntansa, hänen seuraajansa (1 Kor. 12:27; Efe. 4:15,16). Nämä, hänen veljensä, tehdään eläviksi ensin. Sitten seuraavat kaikki ne, jotka tulevat Kristukseen hänen valtakuntansa aikana. Paavali sanoo lisäksi, ”sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman siihen asti, kunnes on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle. Vihollisista, viimeisenä kukistetaan kuolema.”—1 Kor. 15:24-26

Näin Paavali kuvaa loppuunsaoritetun sovitustyön lopputulosta, joka on jopa itse kuolemankin hävittäminen. Kapina Jumalan lakia vastaan, joka alkoi Eedenin puutarhassa ja on jatkunut kasvaen koko ajan läpi aikakausien, tullaan silloin hävittämään. Jeesuksen sijaissovituksen aukaistua tien kuoleman vankien vapauttamiseksi heidät tullaan herättämään kuolleista ja heille annetaan tilaisuus uskoa ja elää.

Paavali kirjoittaa Jumalan tahdon olevan se, että ”kaikki pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” ja lisää sitten, että kuolleista ylösousemuksen kautta pelastetut saavat tietää sen suuren totuuden, että ihminen Jeesus Kristus antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä (1 Tim. 2:4-6). Hän vakuuttaa, että tämä tulee todistettavaksi aikanansa.

Näin olemme tuoneet tässä kirjasessa eteeme Jumalan suuren rakkauden täydellisen tarkoituksen, rakkauden, joka sai hänet lähettämään oman poikansa, "ettei kukaan, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Seurakunnalle, "Karitsan vaimolle," on annettu tilaisuus uskoa tänä nykyisenä evankeliumiaikana, tun taas suuremmalle osalla ihmiskuntaa ei tule tätä tilaisuuta ennenkuin seurakunta on täysilukuinen ja hallitsee Herransa kanssa. Silloin maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren (Jes. 11:9). Silloin avataan sokeain silmät ja kuurojen korvat (Jes. 35:5). Silloin poistetaan kansoja peittävä verho (Jes. 25:6-9). Silloin sinne tehdään niin selvä tie, ettei siinä eksy hullutkaan (Jes. 35:8). Silloin Herran vapahdetut—kaikki ne, joiden puolesta Kristus kuoli—palajavat ja tulevat Siioniin (joka on Herra ja hänen kirkastettu seurakuntansa) riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät mutta murhe ja huokaus pakenevat (Jes. 35:10).

Tämä tulee olemaan Jumalan suurenmoisen sovitus suunnitelman päätös. Pietari kuvaa tätä lopputulosta kohdalleen asettamisena (alkutekstin mukaan ennalleenasettamisena) ja hän julistaa, että Jumala on puhunut kohdalleen (ennalleen--) asettamisen ajoista "ikajoista saakka pyhäin profettainsa suun kautta."—Apt. 3:19-21

Tuhatvuotisen valtakunnan aikana tulee mahdollisesti olemaan muutamia, jotka annetusta suosiollisesta tilaisuudesta huolimatta kieltäytyvät uskomasta ja tottelemasta. Heidät hävitetään kansan seasta "toisessa kuolemassa."—Apt. 3:23; Ilm. 20:14; 21:8

Sovitukseen perustuvan tuhatvuotisen uudistamisen ja ennalleenasettamisen ajan tuolla puolen tulee olemaan loppumattomat ilon ja elämän ajat koko ennalleenasetetulle ihmiskunnalle, niile, jotka tahtovat totella sen vanhurskaita lakeja.

Jumalan alkuperäinen tarkoitus ihmisen luomisessa, joka tapahtui Eedenin puutarhassa, saatetaan silloin loppuun, ja täydellinen ihminen yhä enemmän kirkastaa Jumalaa, Hänen rakkauttaan ja

vanhurskauttaan, ja nauttii niitä elämän siunauksia, jotka
Kaikkivaltias Jumala hänelle valmisti.